

Lola Shoneyin

**SLAPTAS
BABOS SEGI
Romanas
ŽMONŲ
GYVENIMAS**

BALTO

Lola Shoneyin

**SLAPTAS
BABOS SEGI
ŽMONŲ
GYVENIMAS**

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
EGLĖ PODČAŠINSKIENĖ

BALTO
Vilnius, 2022

PIRMAS SKYRIUS

PILVASOPIS

Kai šeštą dieną iš eilės Baba Segi pabudo kamuojamas pilvo skausmų, suprato, kad metas ko nors imtis dėl ketvirtos žmonos nevaisingumo. Buvo tikras, kad skausmą kelia ne alkis ar susikaupusios dujos – tai buvo daug mėnesių graužusio nerimo pasekmė. Greta gulinti moteris kažką suniurnėjo. Apsidairęs Baba Segi pamatė koja prispaudęs savo antrąją žmoną Iją Topė prie lovos. Kurį laiką stebėjo, kaip trūkčiodama kyta ir leidžiasi žmonos krūtinė, bet nė nekrustelėjo, kad jai būtų patogiau. Vyro mintys grįžo prie Bolanlės ir pilvas vėl įsitempė. Jis apsisprendė nueiti pas Mokytoją. Nukaks vos saulei patekėjus, kad Mokytojas suprastų, koks svarbus šis reikalas.

Vos tik vairuotojas pastatė pikapą prie Ajikarą juosiančio nutekamojo griovio, Baba Segi atlapojo keleivio dureles ir vėl išpūtė savo stambų kūną. Netaręs nė žodelio ir nė nedirstelėjęs į vairuotoją pasileido siaura gatvele.

Jei žingsniuodamas nebūtų taip susitelkęs į Mokytojo pašiūrę, galbūt būtų pastebėjęs, kad vairuotojas šliurina iš paskos. Baba Segi

žengtelėjo į šalį praleisdamas įprastu maršrutu skubančius mokinius. Vaikai labai rizikavo, kad galėtų palinkėti Mokytojui gero ryto ir pamatytų, kaip atsakydamas Mokytojas kilsteli žaliuzes.

– *Abas ytas*, – numykė išminčius dulsvai pilkomis akimis.

Patenkinti vaikai mojavo jam ir traukė į mokyklą. Baba Segi papurtė galvą. Jeigu tėvai kada sužinotų, kad jų atžalos išsuko iš dulkėto į išmintį vedančio kelio ir plačiai išsiskėtę žirglioja per žliogiančius nutekamuosius griovius vinguriuodami tarp netvarkingai išmėtytų pastatų, jiems kaip reikiant kliūtų. Mokytojo lūšna stovėjo Ajikaroje, o Ajikara – netinkama vieta vaikams.

Ji nebuvo kuo nors ypatinga, bet jei paklausdavai, kaip ten nueiti, žmonės sukdamo žvilgsnį ir nervingai grąžydavo rankas. Tam buvo trys priežastys. Pirma, niekas nenorėjo pripažinti žinaš, kur yra Ajikara, nes galėjo nugirsti kaimynai. Antra, ji neturėjo aiškių ribų. Ir galiausiai, Ajikara buvo kai kas daugiau nei keturios ar penkios lygiagrečios geidulingumo persmelktos gatvės – tai buvo dvasia. Tamsiuose pastatuose spietėsi moterys, kurių veidai spindėjo ultravioletinėje šviesoje. Tos moterys gyveno dėl kitų moterų vyrų. Jos jiems gamino. Gėrė su jais. Kovojo dėl jų. Dulkinosi su jais. Rūpinosi. Skaldė jiems antausius ir juos mylėjo. O kai ilgesinga meilė jas susargdindavo, moterys paaukodavo savo gyvybę ir mirdavo dėl tų vyrų.

Mokytojo lūšna su spindinčiais stikliniais langais ir žvilgančiomis taurelėmis tūnojo įsispraudusi tarp dviejų viešnamių. Šykščiai apsiirengusios moterys čia atsivesdavo savo klientus išlenkti namuose varyto viskio, bet kartais, kai priedavo prie durų, nieko nepešusios gūrindavo atgal. Tomis dienomis vyrai spoksodavo į jas prisimerkę – vyrai ateidavo susitikti su vyrais, pasikalbėti apie moteris ir jų padarytas blogybes.

Dėl tokių susitikimų niekas iš anksto nesitardavo – jie tiesiog įvykdavo susirinkus dviem ar trimis vyrams. Vienas kuris pradėdavo dejuoti dėl bėdų su barninga žmona. Ir kuo daugiau lankytojų sugužėdavo į vidų, tuo daugiau sprendimų būdavo siūloma: kas daro stebuklus, kas negelbsti, ką verta išmėginti, o kas gali vyrą galiausiai pražudyti, jei tas nepasisaugos.

Savo nuomonę išsakydavo kiekvienas, bet paskutinį žodį visada tardavo Mokytojas. Jis tikrai darė įspūdį – dėl to nebuvo jokių abejonių. Net kai žmonių ir gyvūnų atmatų smardo gaubiamų vyrų plaukai prie ausų nuo kaitros imdavo raitytis, Mokytojas neatsitraukdavo nuo savo langų ir nuo jo kūno nenuvarvėdavo nė lašelis prakaito. Akys pamažu padūmuodavo ir sudrėkdavo. Tik tada jis prabildavo ir tik taisyklinga anglų kalba.

Pirmą kartą Baba Segi dėl Ajikaros buvo įspėtas dar kai dirbo pameistriu, tačiau jį perspėjo moteris ir moters žodžiai jo neįtikino. Be to, buvo ką tik atsikėlęs į Ibadaną ir skaistybė tapo našta, kurią pašalinti padėjo Ajikaros tipo moterys. Dabar, turėdamas keturias žmonas ir septynis vaikus, Baba Segi jautėsi pavargęs nuo čia tvyrančio dvoko ir užsukdavo tik kartą ar du per mėnesį. Vis dėlto tie vyrai padėjo jam sunkiausiu metu.

Prieš šešiolika metų, kai Baba Segi buvo nekantrus dvidešimt šešerių vedęs vyras, susėdo čia su Mokytoju ir dar dviem vyrais aptarti nemalonios padėties – panašios į tą, kurioje atsidūrė dabar. Baba Segi troško, kad jo ligota motina išvystų jo strėnų vaisių, bet žmonos mėnesinės niekaip nedingo. Mokytojas jam pasiūlė užsukti pas žolininką ir Ija Segi godžiai prarijo vyro jai į saują subertus tamsiai žalius miltelius. Vaistai suveikė iškart. Praėjus šešioms savaitėms po dukters Segi gimimo, motinos laidotuvėse Baba Segi verkė draskomas ir sielvarto, ir džiaugsmo.

Lūšnos durys buvo atlapos, todėl Baba Segi žengė vidun į nedidelį kambarėlį. Susiraukė. Buvo nepatenkintas, kad teko čia ateiti dėl Bolanlės, nors dar prieš dvejus metus pats gyrėsi pergale – postringavo, kokia standi kaip butelio kakliukas yra Bolanlė, kaip ją tratina, kol ji ima žvairuoti, kaip gulėdama ant nugaros priima visą išlietą jo vyriškumą – tokia visa išsiskėtusi ir nuolanki. Baba Segi nežinojo, kaip tiems vyrams pasakyti, kad visas jo tratinimas pasirodė bergždžias.

Lūšnoje Baba Segi išvydo tuos pačius vyrus, kurie energingai spaudė jam ranką, kai jis pirmą kartą pranešė ketinantis vesti Bolanlę. Jie sėdėjo už stalo prie lango ir kalbėjosi su Mokytoju, todėl Baba Segi prisitraukė kėdę ir prisėdo šalia. Vyras jo paklausė, kas jį čia atvedė taip anksti, ir jis išklajo, kaip graužiasi dėl Bolanlės bergždumo. Mokytojas užsimerkė ir papurtė galvą, o Olaopa, kurio lūpos nuo kolamedžių riešutų visada būdavo rudai rusvos, sunkiai atsiduso. Nors jis irgi turėjo keturias žmonas, negalėjo pamiršti, kaip tas reikalas su „išsilavinusia žmona“ nustelbė jo lovos žygdarbius. Nė viena *jo* žmonių nežinojo nė kaip pieštuką rankoje laikyti.

– Baba Segi, manau, turi ją *nutempti* pas žiniuonį, jeigu pati nei-na. Juk tu vyras, o ji tik žmona, beje, ketvirtoji! Jei tempsi už plaukų, eis paskui tave bet kur, prisiekiu! – Atanda apsilaižė smilių ir bedė į tą, kuris ruošė jam gėrimą. Net kai iš sudriskusios tabakinės iškrapštė pusiau surūkytą „Captain Black“ cigarą, jo veido išraiška netapo nė kiek švelnesnė.

– Atanda! Nori, kad Baba Segi atsidurtų už grotų? Kas drįstų tempti *žmogų su aukštuoju išsilavinimu*? Kai ji prasižios ir iš jos kaip

koks pakaitintas palmių aliejus ims lietus anglų kalba, konstebli bus toks sužavėtas, kad įkiš mūsų draugą už grotu! – Olaopa buvo į atsargą išėjęs policijos seržantas ir geriau nei bet kas žinojo, kad kovą su smurtu artimoje aplinkoje daug kas laiko policijos išteklių švaistymu.

– Tu visiškai teisus, Olaopa, – Baba Segi kiaurai jį permatė. – Be to, tos mokytos buvo maitinamos karvių pienu. Mes, kaip žinai, tokia prabanga mėgautis negalėjome. Žindome motinos krūtį. Jeigu pakelsiu prieš ją ranką, nė mirktelėti nespėsiu ir jau kalbėsiuosi su Olodumaru*. Ne, niekada negalima šiurkščiai elgtis su savo moterimis. Ypač tau, Olaopa, juk tu toks menkutis.

Pro žemas duris į sausakimšą kambarį buvo prigužėję dar daugiau vyrų. Visi ėmė krizenti.

– Taip, bet kieno žmonos pilvas plokščias kaip skurdžiaus suolėlis kojoms? Gal aš ir menkas, bet savo darbą atlieku tinkamai, – nemokėjo nusileisti Olaopa.

– Ačiū, kad gražinai mūsų mintis prie pagrindinės temos, mano drauge, – Baba Segi atsuko Olaopai pakaušį ir atsigrėžė į kitus kambariye esančius vyrus. Tie irgi įsispoksojo į jį su užuojauta akyse. Senas naktinis sargas pakrapštė piešinį ant savo marškinėlių. Ten buvo parašyta: 2001-IEJI – MANO KILIMO METAI.

– Kodėl skubi, tarsi padai sviltų, Baba Segi? – pertraukė tylą Mokytojo balsas. Pro suplyšusį tinklėlį nuo uodų į vidų įsikverbė saulės spindulys, atsitrenkė į stiklą ir ant sienos prie Mokytojo galvos nušvietė nimbą. – Blaškaisi nuo vieno prie kito, nors atsakymas tiesiai tau po nosimi. Kadangi ta moteris yra išsilavinusi, ji klausys tik žmonių iš savo pasaulio. Ją reikia vežti į ligoninę.

* Jorubų tautos aukščiausiasis dievas. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

Kai Baba Segi atvažiavo į savo parduotuvę, prie milžiniškos kabamosios spynos jau lūkuriavo pardavėjai. Baba Segi kažką atsainiai burbtelėjo į jų pasveikinimus ir pardavėjai supratingai tarpusavyje susižvalgė. Bus viena iš tų dienų, kai Baba Segi akmeniniu veidu tūno galiniame kambarėlyje kumščiu parėmęs galvą. Baba Segi irgi tai žinojo. Klestelėjo prie savo stalo, atidarė stalčių ir ištraukė Bolanlės nuotrauką, kurią ta buvo įspraudusi jam į delną jų pažinties dieną. Nubraukęs susikaupusias dulkes pagalvojo, kaip pasikeitė jos būdas, kaip pamažu ji neteko viso romumo ir pritvinko tylios drąsos, kaip paskui ją į namus įtykino nesantaika, sukėlusį šaršalą tarp kitų jo žmonių.

Baba Segi prisiminė dieną, kai pirmą kartą ją sutiko. Bolanlė atlydėjo draugę Jemisę į jo statybinių medžiagų parduotuvę. Jemisė atlikdavo nedidelius statybų darbus vedusiems vyrams, kuriuos dažnai apsukinėdavo; Baba Segi išrašė Jemisės pageidaujamas išpūstas sąskaitas ir atidavė prekes. Toks buvo susitarimas.

– Tiesiog nurodykite sąskaitose dvigubai didesnes sumas, – ragino Jemisė.

Baba Segi pastebėjo, kad Bolanlė jaučiasi sumišusi, ir jam labai palengvėjo, kai Jemisė išlėkė į lauką atsakyti į telefono skambutį. Po kelių akimirų moteris grįžo ir pareiškė turinti sutvarkyti skubų reikalą. Bolanlė pasisiūlė jos palaukti Babos Segi parduotuvėje.

Jemisei išėjus trumpam pakibo tylą ir Baba Segi pasinaudojo proga žvilgsniu lyžtelėti merginos nelakuotus rankų nagus, liesą veidelį, tamsias putlias lūpas ir akis. Kiekviena akimirka slinko lėtai ir maloniai. Staiga jis pastebėjo traukiantis į save nuo jos sklindantį

ora, o ji traukia tą, kurį iškvepia jis. Ją man atsiuntė dievai, pamanė Baba Segi išmeigęs akis į Bolanlės krūtinę.

– Dabar, kai su drauge baigėte universitetą, ar ruošiesi ištekti už vyro, kuris tavimi pasirūpins? – paklausė.

– Kai tokį rasiu, – atsakė ji.

Tai visai nebuvo panašu į puikią progą vidutinio amžiaus vyrui, turinčiam tris žmonas ir pilnus namus vaikų, bet Baba Segi ja pasinaudojo. Stebėjo, kaip Bolanlė įkiša ranką į savo rankinę ir ištraukia apšiurusį romaną.

– Tau su manimi nuobodu?

Bolanlė užvertė knygą.

– Sakyk, kada vėl pas mane užsuksi, viena, – tyliai sušnabzdėjo jis.

Bolanlė įrėmė žvilgsnį į tarp jų stovintį stalą.

– Ateik rytoj, ateik poryt. Kaskart tave vėl išvydęs, žinosiu, kad dievai man palankūs, – net pats stebėjosi savo begėdiškumu, bet jautė jos pažeidžiamumą.

– O ar tavo žmonos neatlėks ir neišvys mane su šluota?

– Mano žmonos nevaikšto pas mane į darbą. Draugė turėjo tau tai pasakyti. Ko joms čia? Jomis tinkamai pasirūpinta, joms nėra ko man trukdyti.

Baba Segi pajuto nepaprastai stiprų norą ištiesti ranką per stalą ir paliesti Bolanlę, bet tik sugniaužė kumščius po juo.

Taip viskas ir prasidėjo. Ji atėjo kitą dieną ir dar kitą, ir taip visą savaitę kiekvieną darbo dieną, o savaitgalius jam tekdavo skandinti palmių vyne, kad laikas slinktų greičiau. Negalėjo sulaukti, kada pagaliau ją turės, kada galės visiems parodyti, kad ji priklauso jam. Norėjo, kad visi vyrai jam pavydėtų. Tiesa, daugelis neslėpė pasipiktinimo. Sakė, kad jis kvailys, jei veda moterį

su aukštuoju išsilavinimu, kad jai tereikia jo pinigų, kad iš tiesų ji nemylė jo ir gavusi, ko nori, pames dėl jaunesnio, išsilavinusio vyro. Baba Segi juokėsi jiems į akis, kol galiausiai jie susitaikė su savo nevisavertiškumu.

Penktą valandą Baba Segi pakvietė savo vairuotoją Tajų ir liepė užvesti pikapo variklį. Jis apsisprendė. Šįvakar pasikalbės su Bollandu. Šiandien antradienis, taigi vis tiek šią naktį jie praleis kartu. Baba Segi klestelėjo ant keleivio sėdynės ir visą kelią namo glostė savo pliką smakrą.

Įsukęs į didelę aptvertą teritoriją Tajus du kartus spustelėjo garso signalą. Iš visų kambarių pasipylė namiškiai, skubantys pasveikinti savo geradarį. Trys Babos Segi sūnūs nusilenkė tėvui, jų liemenys sulinko į priekį kaip besivyniojantys kilimėlių kraštai. Dukterys priešais jį atsiklaupė. Jis visus pavadino vardu nuo vyriausiojo iki jauniausiojo: Segi ir Akinas, duktė, o tada sūnus nuo pirmosios žmonos; Topė, Afolakė ir Motuna – trys mergaitės, gimusios vienuolikos mėnesių skirtumu nuo antrosios; ir sūnūs Femis bei Kolė, pagimdyti pasipūtusios Ijos Femi, trečiosios žmonos. Baba Segi su meile nužvelgė vyresniųjų vaikų veidus ir pažnaibė mažųjų skruostelius. Kiekvienas vaikas jautėsi ypatingas.

Pusiaukelėje į svetainę Baba Segi stabtelėjo prie netikros arkos, lyg jam staiga būtų toptelėję, kad vaikai negalėjo patys ateiti į šį pasaulį. Tada, kaip visuomet, pasisuko ir įsistebeilijo į žmonas. Atvirai flirtuodamas jas pasveikino:

– Ija Segi. Ija Topė, Ija Femi. Bolanle.

Kiekviena tūptelėjo didžiuodamasi, kad buvo pavadinta pirmagimio vardu, išskyrus Bolanlę, kuri niekam nebuvo *ija**.

Baigęs sveikintis Baba Segi pakėlė rankas, kad Ija Segi mitriais pirštais galėtų nutraukti jo *agbadą*** . Ji taip pat nuėmė *bubą**** ir Baba Segi nulingavo į svetainę vienomis kelnėmis ir liemene, įsmeigęs akis į savo prabangų fotelį. Atsistojo pasisukęs į fotelį nugara ir, kaip visada, šleptelėjo kaip žaibo pakirstas. Atsisegė laikrodį ir nusi-traukė nuo riešo. Dar nespėjus padėti laikrodžio ant greta stovinčio medinio suoloelio, Ija Segi ištiesė ranką jo paimti. Jis nusišypsojo, kaip visada nusišypsodavo.

– Ija Segi, mano jaunystės laikų žmona. Ar dar kvėpuočiau, jei nebūčiau tavęs vedęs?

Ija Segi patylėjo ir pasisuko į jį.

– Tegyvensite jūs ilgai, mano pone. Kurgi *aš* būčiau, jei ne *jūs*?

Jie giliai pasinėrė į tą abipusio žavėjimosi vienas kitu ritualą, kol juos pertraukė dirbtinis Ijos Femi kostelėjimas. Trečioji žmona niekada negalėjo pakęsti to jų senamadiško meilės demonstravimo. Jei tik Baba Segi išskirdavo ką nors kitą, o ne ją ar jos vaikus, iškart parodydavo nepasitenkinimą.

Ija Segi priešais savo vyrą pastatė ilgą medinį suoloelį, o atsargiai žengdama jos duktė Segi atnešė dubenį vandens rankoms nusiplauti. Pamirkęs dubenyje rankas Baba Segi nusišluostė jas rankšluosčiu, kuris kabojo permestas dukrai ant rankos. Prisitraukė suoloelį arčiau

* Mama.

** Dukslus vyriškas daugiasluoksnis drabužis ilgomis plačiomis rankovėmis.

*** Palaidas ilgarankovis apsiaustas.

šakumo ir kashnis po kashnio emesi doroti visą kalną *amalos**, liežuviu gaudydamas kiekvieną nuo riešo tįstančio *ewedu*** lašelį.

Išgirdę pažįstamą melodiją vaikai susigrūdo priešais televizorių ir suskambus jų mėgstamiausios muilo operos *Afowofa* pradžios dainai emesi pritarti.

Talaka nwa paki
Olowo nwon'resi
Igbi aye nyi o
Ko s'eni to m'ola

Sunku rasti tapijokos miltų,
Nors turčiai kemša ryžius dubenimis.
Bet netrukus papūs kiti vėjai.
Niekas nežino, kas bus rytoj.

Kaip visose gerose muilo operose, epizodas baigėsi pačioje įdomiausioje vietoje ir nepaprastai susijaudinę vaikai puolė daužyti per pagalvėles ir purkštauti. Baba Segi tyliai sukikeno.

– Topė, Motuna, Afolakė, Femi, Kolė, – pakvietė jis. – Ateikite ir pasidalykite žarnokus, kuriuos savo lėkštėje jums paliko tėvas.

Vaikai susispietė prie jo kojų ir suskubo dalytis žarnokus, kol kiekvienas turėjo po gabalėlį. Kolė savo porciją prarijo vienu ypu ir nusitaikė į sesers dalį.

– Ija Femi, Kolė liesas kaip senio lazda. Kodėl nemaitini mano sūnaus?

* Iš džiovintų batatų lupenų miltelių gaminamas patiekalas.

** Sriuba iš džiuoto lapų.

Babos Segi balse buvo gerokai per daug susirūpinimo, kad kas rimtai pažiūrėtų į jo žodžius.

– Aš jį maitinu, bet vos pasiekęs jo pilvą maistas iškart dingsta. Tas berniukas prarytų visą šį namą, jei tik jam leistum.

– Tada išvirk jam šį namą. O kai jį suvalgys, patiek ir kaimynų. Mano vaikai turi būti sotūs. Jie negali atrodyti kaip kokie elgetos, kai jų tėvas taip sunkiai dirba, kad jų pilvai nebūtų tušti. Mano Kolė turi užaugti didelis ir stiprus, kad galėtų vesti daug žmonių ir susilaukti daug vaikų. Tiesa, Kolė?

– Taip, Baba. Noriu būti toks pat kaip jūs!

Visi nusijuokė iš ankstyvos Kolė brandos, todėl niekas neišgirdo, kaip Ija Femi tylutėliai sušnabždėjo:

– Neduok Dieve.

Nekantraudamas vėl atsidurti dėmesio centre Baba Segi kilstelėjo vieną sėdmenį ir garsiai pagadino orą. Vaikai susižvalgė ir ėmė krizenti. Ija Segi visiškai bejausmiu veidu priėjo prie vyro ir pasiteiravo, ar jam atnešti šalto vandens viduriams nuraminti. Ija Topė nemirksėdama spoksojo į televizoriaus ekraną, o Ija Femi užsispaudė nosį ir perkreipė lūpas. Bolanlė, kuri buvo užsigalvojusi apie Babos Segi apsilankymą pas ją naktį ir vylėsi, kad viskas kažkaip susitvarkys, prisislinko truputį arčiau Ijos Topė. Ija Topė tai pastebėjo ir pati persėdo arčiau vidurio, lyg padarydama jai daugiau vietos. Pastebėjusį tą judesį iš kitos kambario pusės Ija Femi išsiviepė.

Tiesiai į televizoriaus ekraną buvo nukreiptas tik Babos Segi fotelis; jo žmonos (išskyrus Bolanlę, kuri nebuvo užsitarnavusi teisės į fotelį) savo kėdes buvo pakeipusios taip, kaip to pageidavo jų vyras. Babai Segi patiko stebėti jų veido išraiškas – kaip plačiai jos šypsosi, kai rodydavo juokingus vaizdelius, kiek graudendavosi įsitraukusios

į kankinančias dramas. Žinodamos, kad yra stebimos, žmonos stebilydavo į ekraną ir niekada nepasisukdavo pažiūrėti tiesiai Babai Segi į veidą.

Laidai pasibaigus visi ėmė ruošti paskutiniam dienos ritualui – bendram septintos valandos žinių žiūrėjimui. Laidos vedėjai dar nė neprasižiojus buvo akivaizdu, kad ji kiek išmušta iš vėžių. Mergina kelis kartus greitai sumirksėjo ir jai prabilus atrodė, kad gerklėje įstrigo kažkoks gumulas:

Buvo sulaikytas keturiasdešimtmetis vyras, kurį policija įvardijo kaip Džeimsą Džeromą, nešinas plastikiniu maišu, kuriame buvo rasta tai, ką medicinos ekspertai nurodė esant tris prieš laiką gimusius vaisius.

Balandį policija paviešino kreipimąsi į šalies gyventojus prašydama suteikti bet kokios informacijos apie daugybę ritualinių žudikų. Vien per praėjusius metus buvo rasti aštuoniolikos moterų kūnai, visi su mirtinomis žaizdomis pilvo srityje. Policija įsitikinusi, kad suėmus D. Džeromą bus patraukta atsakomybėn visa grupuotė. D. Džeromas anksčiau dirbo universitetinės koledžo ligininės Ibadane morgo darbuotoju.

Diktorei įpusėjus paskutinę pastraipą ekrane pasirodė trumpas įrašas su antrankiais surakintu ant suoliuko sėdinčiu ir galvos žaizdą braukančiu Džeimsu Džeromu. Vyras visai neatrodė atgailaujantis, tik nepatenkintas savimi. Priešais ant balto audinio buvo išdėlioti trys kraujuoti vaisiai – galvos su mažyčiais liesais kūneliais. Kaskart stipriam vėjui pajudinus sukrešėjusį kraują, atrodė, kad jie atgyja.

Ija Segi nusitraukė galvos skarą ir švystelėjo per kambarį šaukdama:

– Kam? Kam žudyti nekaltus vaikelius?

Ija Topė stipriai suspaudė savo pilvą lyg manydama, kad ją tuoj suries sąrėmiai, o Ija Femi, kuri skelbė Jėzų esant jos Dievą ir gelbėtoją, elgėsi visai ne kaip karštai tikinti. Bedė pirštu į vietą, kur ką tik buvo Džeimso Džeromo veidas, ir ėmė laidyti prakeiksmus:

– Kad tu sudegtum pragare! Teužmigi tą dieną, kai Dievas teiks savo malonę! Tebus tavo durys atlapos dieną, kai mirtis pasirodys ant tavo slenksčio!

Vaikai susispietė į dar glaudesnę krūvą manydami, kad žinia sukėlė motinų įniršį. Tėvas sėdėjo kaip įbestas. Nepaisydami, kad gali supykdyti motinas, vaikai maldaujančiomis akimis įsistebeilijo į Bolanlę. Jos lūpos virpėjo, o skruostais nepaliaujamai ritosi ašaros. Po kelių minučių moteris pakilo ir išlėkė iš kambario.

Baba Segi pajuto, kaip urzgia pilvas, ir greitai čiupo dubenį su vandeniu rankoms plauti. Į dubenį jis nepataikė ir nesuvirškinta vakarienė pasipylė ant kreminės spalvos kilimėlio. Ija Segi ir Ija Topė prišoko ir lakstė aplink jį kaip nerimstančios vištos. Jos pakėlė Baba Segi už rankų ir nuvedė į jo miegamąjį, palikusios Iją Femi muiluotu vandeniu ir valymo priemone „Dettol“ gelbėti kilimėlio. Žmonos užklojo Babą Segi lengva antklode ir paliko snūduriuoti.

Vėliau tą vakarą Baba Segi svirduliuodamas žirgliojo plačiu koridoriumi, kuriame buvo durys į žmonių miegamuosius. Kaip visada, paglostė Ijos Segi duris dešinėje, palietė Ijos Topė durų rankeną kairėje. Įsiklausė, ar išgirs balsų už Ijos Femi durų, ir galiausiai stabtelėjo ties Bolanlės durų slenksčiu. Nepasibeldė, tiesiog atidarė

stumtelėjęs kojos pirštu ir kambarį užliejo iš koridoriaus sklindanti šviesa.

Norėjo pažiūrėti, kaip Bolanlė pasiruošė jį priimti. Ar pridengė savo nuogumą audiniu, kaip tai darydavo kitos žmonos, o gal vilki tą savo nepakenčiamą pižamą. Pastebėjo rausvas rankoves, todėl trumpai aštriai iškvėpė pro platėjančias į apačią šnerves. Dažnai svarstydavo, kaip moteris gali norėti gultis į lovą apsirengusi kaip vyras, bet niekada apie tai nekalbėjo, kad nepasirodytų neišauklėtas.

Bolanlė atsisėdo lovoje. Apsimetusi išgąsdinta pasitrynė akis ir pasisuko į prieduryje dunksantį siluetą. Didelė Babos Segi figūra buvo pakumpusi į vidų kaip boksininko pirštinė. Jis palietė durų rėmą ir pabeldė į jį nagais.

– Kur išskaitėi, kad žmona turi išeiti iš kambario, kai jos vyras negaluoja? – paklausė, tarsi Bolanlės išsilavinimas reikštų, kad kiekvienas jos veiksmas turi būti nusižiūrėtas vadovylyje. Jis neįėjo į vidų ir neuždarė durų. Norėjo, kad visi koridoriuje slankioję vaiduokliai matytų jos nederamą elgesį.

– Mane, kaip ir visus kitus, supykino nuo to, ką pamačiau, – moteris permetė kojas per lovos kraštą ir stipriau susisiautė pižamos viršutinę dalį.

– Ką tu išmanai apie tai, ką matei! Moteris negali suvokti, ką reiškia vaikas, kol pati jį gimdoje išnešioja.

Bolanlė buvo pasiryžusi nesuteikti jam malonumo įžeidinėti jos jausmus. Nuo stalelio prie lovos pakėlė dubenį ir stumtelėjo arčiau jam prie veido, kad jis gerai matytų tamsiai raudoną molį. Žvilgtelėjęs į dubenį Baba Segi krūptelėjo. Kad paslėptų pasitenkinimą, Bolanlė įsimetė į burną saują riešutų.

Baba Segi nužingsniavo prie jos ir klestelėjo ant lovos.

– Šįvakar atėjau *pasikalbėti*, Bolanle, – spyruoklinis čiuzinys nuo jo svorio įlinko. – Taip, atėjau pasikalbėti apie reikalą, kuris gali paversti mus priešais.

– Aš klausau, Baba Segi. Nenoriu būti jūsų priešas, – tarė Bolanlė. Jai palengvėjo supratęs, kad seksas nenusimato.

– Tavo bergždumas užtraukia man gėdą. Aš įsitikinęs, kad tu dėl to irgi liūdi. Kaskart, kai siūliau kreiptis į žolininkus ir pranašus, vadinau juos apgavikais ir menkinai jų galias. Taigi... – vyras giliai įkvėpė ir kilstelėjo antakius. – Ilgai sukau dėl to galvą ir, manau, turėtume važiuoti į ligoninę pasikalbėti su gydytoju, – jis patylėjo laukdamas, kad Bolanlė atmes jo siūlymą, bet ji sėdėjo įbedusi žvilgsnį kažkur priešais save ir nieko negalvodama vieną po kito triauškė riešutus.

– Tada rytoj šeštą ryto, – tai pasakęs Baba Segi įsikibo į lovos koją, pasirėmęs atsistojo ir meldėsi, kad išaušus viskas būtų gerai.